

plana no té capacitat decisòria sobre aquests temes. En té. I molta!

Amb vista a una evidència com aquesta, què suggereix el senyor Garrido que han de fer els ciutadans de la comunitat valenciana davant fets acomplits, com la constitució de l'AVL?: a) deixar que els que tenen conceptes del tot oposats als defensats per les universitats d'arreu del món campin a lloure en el si de la institució destinada a dictar la normativa?; b) anar a les barricades, i declarar-se fora de la llei?; c) dedicar-se, com fa ell, a escriure diatribes inoperants? El senyor Garrido ens hauria d'il·luminar millor sobre quina és l'opció concreta que ens proposa. Evidentment, és ben lliure d'agafar el trabuc i anar-se'n a les Guilleries a fer campanya per a un Elx o un Sant Vicent del Raspeig independents, però no sembla que tingui dret a enfurismar-se si hom li fa remarcar, pàssim, que la seva cridòria no té res ni de democràtica ni de pràctica a l'hora, per exemple, de solucionar la papereta d'alguns traductors privats del seu treball, o la de molts professors que han d'optar entre aplicar unes normes ortogràfiques o ser penalitzats. El senyor Garrido llança vituperis des d'una positura marginal utòpica, molt propera, tant si li agrada com si no, a un terrorisme revolucionari inoperant. Noteu que no solament ataca el partit guanyador de les eleccions, i CiU, sinó tota la gamma de partits democràtics que integren l'oposició. Anomena el PSOE "el partit del Barrionuevo" (amb la injustícia evident que això comporta, com acaba de demostrar-se), ignora, a més, el suport dels partits valencianistes i d'esquerra a l'AVL, de manera que se situa al marge de l'actual sistema democràtic. Es proclama, doncs, l'únic portador de "vàlues eternes". Davant aquest posicionament, defensat amb insults, cal demanar-li: senyor Garrido: qui és el "bleda" i qui es comporta en realitat com "el rei del mambo"?, qui és l'arrogant?

Cal continuar? Continuem per tancar el tema. Un servidor mai no ha defensat l'ideari del professor Brosseta.

Ben al contrari. Conec bé el que va passar en aquest país. N'estic informat de primera mà, de la boca d'alguns protagonistes, com l'amic i col·lega Joan Fuster. Per això repudio qualsevol forma d'assassinat, tant el més sagnant com el moral, que a vegades pot ser pitjor i considero que la llibertat de premsa i d'expressió limita amb la lli-

“Llança vituperis des d'una positura marginal utòpica, molt propera, tant si li agrada com si no, a un terrorisme revolucionari inoperant. Noteu que no solament ataca el partit guanyador de les eleccions, i CiU, sinó tota la gamma de partits democràtics que integren l'oposició. Es proclama l'únic portador de 'vàlues eternes' ”

bertat de les persones i el dret al seu bon nom. I no em calen citacions ciceronianes i menys en llatí, per rubricar de bell nou el principi segons el qual la manca de respecte al dret democràtic establert prepara el terreny a la violència de qualsevol altre tipus.

Però potser no cal portar la discussió a un nivell moral tan exquisit. Fa temps que l'experiència en aquest nostre petit país m'ha demostrat que molt sovint els atacs de to més moralitzant i patriòtic amaguen raons molt menys grandiloqüents. De fet, quan vaig redactar el meu primer escrit no sabia qui era el senyor Garrido, raó per la qual, i no per insultar, el vaig qualificar de "desconegut". Ara, que ja sé qui és, em consta que és persona a qui agrada acumular greuges imaginaris. La seva humilitat acadèmica és tan gran que el molesta no ser convidat a participar com a ponent en un simposi internacional al costat dels professors Hillgarth, Ryder o Abulafia! Tampoc no perdona ni oblida que la comissió pertinent no li atorgara una beca de l'IVEI, per al 1992-93. Ho sé perquè no fa massa que un seu protector i ell mateix m'ho van retreure en una llarga conversa telefònica que em va deixar del tot al·lucinat! Voldria, doncs, pensar i creure que el xou patriòtic que ens acaba d'organitzar no guardi cap relació amb aquestes humils batalletes personals ni amb el seu desig de fer currículum per telèfon, a través dels seus amics personals!

Mentre espero, doncs, assegut, que el senyor Garrido en comptes de llamps i trons ens enviï el missatge clarivident de com solucionar alguns dels problemes concrets que tenen els valencians no refugiats al Principat, no em resta més que oferir-li les dades objectives que els seus tutors i el seu *Führer* polític li han escamotejat i/o tergiversat. A veure si d'una vegada per totes deixa de somniari esbirros i milions inexistents, i recupera, de mica en mica, amb temps i palla d'ordi, una mínima noció de la realitat.

*Catedràtic de Filologia Catalana
de la Universitat de València*